

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie III Wydział Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Anna Polak

Sędziowie: SA Romana Mrotek

SO (del.) Gabriela Horodnicka-Stelmaszczuk (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2017 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania Z. F.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.

o prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy

na skutek zażalenia ubezpieczonego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim – Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 22 maja 2017 r., sygn. akt VI U 263/17

p o s t a n a w i a :

oddalić zażalenie.

SSA Romana Mrotek SSA Anna Polak SSO (del.) Gabriela Horodnicka-

Stelmaszczuk

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 22 maja 2017 r. Sąd Okręgowy
w G. odrzucił odwołanie Z. F. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 11 kwietnia 2017 r., znak (...).

Sąd pierwszej instancji wskazał, że ubezpieczony w dniu 13 lutego 2017 r. wystąpił z wnioskiem do organu rentowego o ustalenie prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Dotychczas, tj. od dnia 1 kwietnia 2007 r. ubezpieczony pobierał bowiem rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Lekarz orzecznik ZUS po przeprowadzeniu badania i dokonaniu analizy dokumentacji medycznej w orzeczeniu z dnia 27 marca 2017 r. (k. 153 akt rentowych) stwierdził, że Z. F. nie jest całkowicie niezdolny do pracy. Skarżący otrzymał odpis orzeczenia w dniu 27 marca 2017 r. (k. 153 akt rentowych) i nie wniósł sprzeciwu od tego orzeczenia, mimo pouczenia o terminie i sposobie jego wniesienia w terminie 14 dni od dnia otrzymania odpisu orzeczenia lekarza orzecznika ZUS. W konsekwencji, powołując się na treść niezaskarżonego orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia 27 marca 2017 r., w dniu 11 kwietnia 2017 r. (k. 154 akt rentowych) organ rentowy wydał decyzję, w której odmówił prawa do zmiany wysokości renty z tytułu niezdolności do pracy.

Ubezpieczony w dniu 20 kwietnia 2017 r. wniósł odwołanie od decyzji z dnia 11 kwietnia 2017 r. Wskazał w nim, iż stan jego zdrowia ulega systematycznemu pogorszeniu, a renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy, którą otrzymuje nie daje możliwości zaspokojenia jego podstawowych potrzeb. Dołączył zaświadczenie lekarskie o stanie zdrowia.

Sąd Okręgowy wskazał, iż zgodnie z art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. sąd odrzucił odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Ubezpieczony nie złożył sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia 27 marca 2017 r., choć wraz z doręczonym mu w dniu 27 marca 2017 r. odpisem tego orzeczenia, otrzymał pouczenie o prawie wniesienia sprzeciwu do komisji lekarskiej ZUS w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia. Termin do wniesienia sprzeciwu do komisji lekarskiej ZUS upłynął mu więc w dniu 10 kwietnia 2017 r. Odwołanie od zaskarżonej decyzji oparte jest na okolicznościach związanych z niezdolnością do pracy, oceną stanu zdrowia skarżącego, a zatem wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia 27 marca 2017 r., co wyczerpuje normę wyrażoną w przytoczonym przepisie.

Sąd meriti zaznaczył, iż ubezpieczony może złożyć do ZUS wniosek o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika, dołączając sprzeciw. Zgodnie bowiem z art. 14 ust. 2c, w uzasadnionych przypadkach Zakład, na wniosek osoby zainteresowanej, może przywrócić termin na wniesienie sprzeciwu, w tym w szczególności w razie odrzucenia przez sąd odwołania od decyzji, w przypadku określonym w art. 477⁹ § 3¹ k.p.c.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, działając na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c., Sąd Okręgowy odrzucił odwołanie ubezpieczonego, orzekając jak w sentencji postanowienia.

Powyższe postanowienie zaskarżył ubezpieczony. W złożonym zażaleniu wniósł o jego przyjęcie przez Sąd Okręgowy, wskazując przede wszystkim na pogorszenie jego stanu zdrowia oraz trudną sytuację materialną.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie ubezpieczonego nie zasługiwało na uwzględnienie.

Dokonana przez Sąd Apelacyjny kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia doprowadziła do wniosku, że jest ono prawidłowe. Zgodnie bowiem z art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. sąd odrzucił odwołanie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie oparte jest wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia. W uchwale z dnia 15 marca 2006 r., II UZP 17/05 (LEX nr 172369) Sąd Najwyższy wskazał, że niewniesienie sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika oznacza, że wnioskodawca zgadza się, iż wszystkie stwierdzenia w nim zawarte są prawdziwe. Tym samym, proces ustalania okoliczności faktycznych, mających znaczenie dla nabycia prawa do renty zostaje zakończony. Odrzucenie odwołania jest zatem uzasadnione i konieczne, jeśli sprawa dotyczy świadczenia z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo zależy od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawą wydania decyzji jest orzeczenie lekarza orzecznika ZUS, gdy odwołujący się nie wniósł sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika do komisji lekarskiej ZUS oraz gdy odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Sytuacja taka ma miejsce w okolicznościach niniejszej sprawy w związku z czym – wobec kategorycznej konstrukcji cytowanego przepisu – obowiązkiem Sądu Okręgowego było odrzucenie odwołania. Brak zaskarżenia przez ubezpieczonego Z. F. orzeczenia lekarza orzecznika ZUS skutkowało niewyczerpaniem postępowania przed organem rentowym i zamknął procedurę odwoławczą przed Sądem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych. Należy jednak podkreślić, na co wskazał już ubezpieczonemu Sąd Okręgowy, że powyższe orzeczenie nie zamyka ubezpieczonemu definitywnie postępowania odwoławczego. Ubezpieczony może w trybie art.

14 ust. 2c ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2017 r. poz. 1383) wystąpić do organu rentowego z uzasadnionym wnioskiem o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu oraz złożyć sam sprzeciw od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, ze wskazaniem w sprzeciwie, dlaczego nie zgadza się z wyrażoną w tym orzeczeniu oceną. Przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu oraz jego rozpoznanie otworzy ewentualną procedurę odwoławczą przed Sądem.

Mając na uwadze powyższą ocenę, Sąd Apelacyjny uznając zaskarżone rozstrzygnięcie za prawidłowe, a wywiedzione zażalenie za niezasadne, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., oddalił zażalenie, o czym orzekł jak w sentencji postanowienia.

SSA Romana Mrotek SSA Anna Polak SSO (del.) Gabriela Horodnicka-

Stelmaszczuk